

Pianista Carmen Mihalache

din Suceava (deținătoare a unei mențiuni la instrumente de suflat) și Danilescu Dan de la Liceul de muzică din Constanța (deținător al premiului III la instrumente de coarde, categoria de vîrstă 11—15 ani) care a pregătit special pentru acest program *Balada* de Ciprian Porumbescu.

Edițiile viitoare ale concursului „Ciprian Porumbescu” sînt așteptate cu un viu interes de toți tinerii instrumentiști din toate județele țării. Din nou, un binemeritat cuvînt de felicitare pentru inițiatorii și organizatorii acestui concurs inedit cu largi perspective.

Enea BORZA

A IV-a ediție a festivalului-concurs „Arenele romane”

Munca de îndrumare artistică a maselor a căpătat un sens mai larg, cetățenesc, în formarea complexă, multilaterală a acestora, a dobîndit o funcție structurală, contribuind activ la cultivarea unor sentimente și aspirații nobile.

Iată numai una din coordonatele de prim ordin pe care le-a înscris ediția jubiliară din acest an a Festivalului-concurs „Arenele Romane”, alături de altele, la fel de bine conturate, și pe care le-am desprins urmărind evoluția celor 8 sectoare ale Capitalei: permanentizarea desfășurării activității formațiilor de amatori; creșterea preocupării factorilor coordonatori pentru îmbogățirea și stimularea repertoriilor, în strînsă concordanță cu dezideratele social-economice, precum și conjugarea eforturilor și actualizarea colaborării dintre instituțiile și organizațiile cu responsabilități în procesul complex și continuu al educației artistice de masă.

Ediție jubiliară, dedicată celor două evenimente politice de mare însemnătate ale acestui an — 30 de ani de la Eliberare și Congresul al XI-lea al P.C.R., — întrecerea a dobîndit încă din start o notă comună imprimată tuturor celor 8 spectacole prezentate: grija pentru calitatea conținutului și ținuta artistică, unele sectoare atîngînd pe alocuri performanțe interpretative de nivel profesionist. De asemenea, am constatat cu satisfacție substanțialul aport pe care l-au adus artiști de prestigiu, în special în ce privește desfășurarea regizoral-scenogra-

fică (Constantin Moruzan — sector 7, Petru Mihail — sector 4, Romeo Ionescu sector 5, etc.), ca și cea muzicală (Nicolae Niculescu — sector 1, Constantin Arvinte — sector 4, Nicolae Băluță sector 7, ș.a.).

Am asistat pe parcursul celor 8 spectacole la înmănușchiera unor reușite numere muzical-coregrafice, din diferite zone folclorice ale țării, de altfel punctul „forte” al tuturor programelor prezentate, înmănușchieri ce au adus pe scenă ecoul de buciom al doinelor, clinchetul vijelios de clopoței al călușarilor, șerpuiți ale rîurilor de munte în undioase briuri sau parfumul arhaic al datinilor străbune. Programele folclorice au fost încadrate de numeroase intervenții orchestrale, solistice instrumentale sau vocale, din care remarcăm în mod deosebit taraful condus de Nicolae Băluță, cel al lui Marius Olmagu sau cel dirijat de C. Mihalache.

Participarea la festival a unor valoroase formații corale (*Corul Ateneului Tineretului* dirijat de prof. Nicolae Niculescu, *Corul Liceului „G. Enescu”, Corul Școlii generale 174, Corul bărbătesc „Gh. Danga”* condus de A. Goreaev-Soroceanu, *Corul „Industria Bumbacului”* pregătit de Vlad Vasilache etc.), prin repertoriul ales, au imprimat spectacolelor o notă vibrant patriotică, au cucerit ropote de aplauze printr-o interpretare corespunzătoare.

Numeroase formații și soliști de muzică ușoară, grupuri de dansuri moderne, ritmate sau cu tematică, au imprimat spectacolelor o binevenită notă de antren.

Dar ceea ce a adus nou ediția din acest an a festivalului-concurs „Arenele Romane”, a fost realizarea unor vibrante tablouri muzical coregrafice și poetice dedicate celor două evenimente, prilej de trecere în revistă a succeselor obținute de întregul nostru popor în cele trei decenii ce au trecut de la 23 August 1944, printr-o ingenioasă și atractivă realizare scenografică, apelîndu-se cu succes la „filmoteca de aur” sau la sugestive scenete și momente retrospective, care au punctat suita tuturor actelor revoluționare împlinite de întregul nostru popor, sub genericul simbolic a celor „30 de trepte” care au condus la înfăptuirea societății socialiste în România.

Se cuvine să mai arătăm, că cea de a patra ediție a festivalului concurs „Arenele Romane” a scos în evidență o serie de elemente ce ar aduce un reviriment, ar însemna un pas înainte în viitoarele manifestări: modul ireproșabil în care a fost realizată forma finită a spectacolelor, echilibrarea organică a acestora; se impune pe viitor o mai mare atenție asupra calității textelor; se cere mai multă varietate și calitate în alegerea repertoriului formațiilor de muzică ușoară; încercarea realizării unor avanpremiere a spectacolelor ce urmează a fi prezentate în concurs, prezentate pe alte estrade din Capitală, etc. etc.

Departajarea sectoarelor cîștigătoare (sectorul 7 a reușit să-și mențină trofeul cucerit la precedenta ediție, iar sectoarele 8 și 5 au dobîndit distincții speciale) a fost anevoioasă, toate cele 8 spectacole prezentate oferind juriului numeroase elemente bine realizate artistic.

Înainte de a încheia această succintă creionare consemnăm opiniile exprimate de cîțiva dintre membrii juriului:

Artistul emerit *Ion Lucian* (președintele juriului): „Festivalul-concurs a demonstrat, fără îndoială, amploarea și maturitatea mișcării artistice de amatori din Capitală. Am aplaudat zeci de autentice talente, puse cu grijă și competență în valoare. Remarc, de asemenea, calitatea și diversitatea repertoriului (în special a celui muzical — folcloric și cult — precum și a celui coregrafic). Aș sugera instructorilor și regizorilor mai multă fantezie în conceperea și montarea acestor spectacole de masă, pe care o anume rutină riscă să le aducă la un numitor comun.

Aceleași idei generoase, de natură să înalțe spiritele își pot găsi diferite (și inspirate) forme de expunere“;

Compozitorul Aurel Giroveanu: „O spun din capul locului, această ediție jubiliară a Festivalului-concurs a fost cea mai reușită sub raport artistic. Tocmai de aceea se impun, cred, câteva observații: a) mai multă grijă în alegerea repertoriului de muzică ușoară. De ce să ascultăm, în fiecare reprezentație, aceleași 5—6 melodii? Avem un patrimoniu de piese variate ca tematică și stil, din care ai de unde alege. Ansamblurile corale, de pildă, au dovedit o mai bună capacitate de selecție; b) talentații și pasionații artiști amatori merită mai multă atenție din partea îndrumătorilor lor. Mă refer cu osebire, la cadrul spectacular, cam monoton, ce li s-a oferit. Ambianța în care se desfășoară dialogul cu publicul are o foarte mare importanță. Deci, s-o concepem cât mai inspirat, de la decor și costum, pînă la concepția regizorală. c) Am asistat la o competiție a sectoarelor Capitalei. Se cuvenea, în consecință, să existe în fiecare spectacol elemente specifice din viața sectorului respectiv. Chiar cite un cîntec compus special.“; compozitorul și profesorul *Victor Iusceanu*: „Marea afluență de public a certificat, după mine, elocvent, calitatea reprezentațiilor. Sub raport muzical coregrafic, talentul amatorilor m-a uimit“; maestrul coregraf *Petre Bodeuț*: „Aș nota reușita majorității montărilor de dans folcloric, atât la ansamblurile de elevi, cât și la cele ale maturilor. Totodată am simțit prezența dansului tematic, ceea ce a îmbogățit spectacolele în planul eficienței educative.“; poetul *Ioan Meșoiu*: „Menționez cu precădere, calitatea unor reușite momente de montaj literar-muzical, care au conferit solemnitate prologurilor și finalurilor de spectacol.“; folcloristul *Florin Georgescu*: „Sub aspectul integrării în spectacol a muzicii folclorice aș sublinia un detaliu scăpat din vedere în majoritatea spectacolelor pe care le-am vizionat și anume, limitarea la un anumit gen, cel al cîntecului de joc, cînd ar fi trebuit abordate cu aceeași eficiență cîntecul propriuzis, balada, doina, ș.a.“

Ediția din acest an a festivalului-concurs „Arenele Romane“, angrenînd zeci de formații ale interpreților amatori din Capitală, a atras zeci de

mii de spectatori, a constituit un vibrant omagiu dedicat celor două remarcabile evenimente: 30 de ani de la Eliberare și Congresul al XI-lea al P.C.R.

Constantin RĂSVAN

Yoko Sato-Albert Guttman

Deși stagiunea muzicală propriu-zisă era închisă, ARIA a programat un concert — și chiar un concert bun — invitînd pe violonista japoneză Yoko Sato care împreună cu pianistul Albert Guttman a dat un recital la Sala mică a Palatului.

Tînăra violonistă, în vîrstă de 24 de ani, are nu numai un important palmares artistic, constînd în premii la notorii concursuri internaționale (Ceaikovski, Marguerite Long — Jacques Thibaud și Paganini) dar și o bogată activitate concertistică.

Programul a fost axat într-o largă măsură pe lucrări ce necesitau o virtuozitate deosebită, debutînd frumos, cu *Sonata în fa minor* („Mormintul“) de Locatelli-ysaye, unde interpreta ne-a dezvăluit alături de expresia dramatică a melodiilor, remarcabila tehnică de arcuș în registrul înalt, de asemenea tehnica-i de arpegii, executate cu o mare ușurință. Cantabilitatea sa a avut multă dulceață în pasajele *Adagio* iar dublele coarde au fost luate fără greș, cu justețe. Pianistul Guttman, artist pe care îl apreciem, a cîntat cu muzicalitate și cu mult tact, dînd prioritate violonistei care are, de altfel, un ton curat și, deseori, mare.

Yoko Sato a atacat în chip curajos și *Ciaccona* de Bach pe care o studiasse bine. S-ar fi cuvenit însă ca pe alocuri, să cînte cu mai multă pondere. Uneori s-a grăbit — ceea ce nu era cazul — de unde unele mici scăpări de execuție. Dar, cu timpul, va cuceri desigur și acel „lest“ reclamat de magnifica lucrare și cu care ne-a obișnuit de mult, marele, inegalabilul nostru Enescu.

Sonata a III-a în re minor de Brahms, putem spune că a fost bine construită. Guttman, ireproșabil. Dar și aici s-a făcut simțită o anumită propulsiune către trecerea cât mai rapidă, a lucrării, justificată însă, recunoaștem, cu deosebire în acel *Presto agitato* final. În *Adagio*, prelungirea prea insistentă, în final a celui *vibrato* va forma iarăși un punct de reflecție pentru această foarte înzestrată violonistă.

În sfîrșit: *Campanella* de Paganini — piesă care va fi figurat obligatoriu, credem, la Concursul din 1972 de la Geneva unde violonista a luat premiul II. S-a văzut bine (ca și în *Capriciul al 24-lea*) că Yoko Sato mizează îndeosebi pe virtuozitatea violonistică, paganinescă, acrobatică. Ea a avut momente de bravură de-a-dreptul uluitoare.

Ne-a făcut apoi, la sfîrșit, multă plăcere și prin amintirile pe care ni le-a redeșteptat, *Havaneza* de Saint Saëns, una din piesele favorite ale lui Jacques